

Čís. 283.

Výraz »odcizený« v § 476 (resp. 477) tr. z. znamená tolik, jako »nabytý jakýmkoliv způsobem trestnímu zákonu se přičítám.«

(Rozh. ze dne 21. října 1920, Kr II. 186/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského jako výjimečného soudu v Olomouci ze dne 22. května 1920, jímž byla uznána vinnou přestupkem podle § 477 tr. z. mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce věcné vytýká stížnost rozsudku nesprávné právní posouzení, poněvadž okolnosti, uvedené v rozsudku, neopodstatňují toho stupně podezřelosti nakoupených předmětů, jaký předpokládá § 477 tr. z. v souvislosti s §§ 473, 474, 476 tr. z. Pokud má stížnost za to, že pouhé podezření, že věci nakupovaných nebylo nabyto se strany prodávajícího cestou nepoctivou, nepostačuje pro odsouzení dle § 477 tr. z., jenž předpokládá přímé podezření odcizení, vychází právě ze zřejmé souvislosti § 477 tr. z. s paragrafy, stížností citovanými, na jevo, že výrazu »odcizený« (entwendet) v § 476 a tím nepřímě i v § 477 tr. z. nelze jinak vykládati, než ve smyslu »nabytý jakýmkoliv způsobem trestnímu zákonu se přičítám.« Nic jiného nepraví však též rozsudek v odpor vzatý, jenž »zboží nepoctivou cestou nabyté« výslovně klade na roveň zboží »podezřelému«. Podezřelost zboží nemůže odvozována býti snad z pouhé nepoctivosti ve smyslu občanském, nýbrž rozuměti jest jí jen v tom smyslu, jaký má právě zákon na mysli při trestních ustanoveních, zabývajících se nákupem podezřelým, totiž ve smyslu předmětů, jež vzbuzují podezření, že lich bylo nabyto způsobem, spadajícím pod trestní zákon, což ostatně rozsudek sám zřejmě vyslovuje.

Čís. 284.

Krádež ve společnosti (§ 174 II. a) tr. zák.) nevyžaduje ani předcházejícího ani výslovného dorozumění; stačí i nahodilá, ovšem vědomá spolupráce.

(Rozh. ze dne 23. října 1920, Kr I. 385/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 6. dubna 1920, jímž byla uznána vinnou zločinem krádeže dle §§ 171 a 174 II. a) tr. z. mimo jiné z těchto

důvodů:

Stížnost namítá po věcné stránce, že kvalifikace krádeže ve společnosti není dána, poněvadž prý není prokázáno předcházející dorozumění

mezi obžalovanou a ostatními pachateli, aniž zjištěno, že vědomě s nimi spolupůsobila ve společném úmyslu zlodějském. Než spolupachatelství nevyžaduje ani předcházejícího ani výslovného dorozumění. Stačí i nahodilá, ovšem vědomá spolupinnost, t. j. jedna osoba musí věděti o spolupůsobení druhé. Jen tenkrát, není-li zde takové vědomé spolupinnosti, posuzuje se činnost každé z jednajících osob samostatně. Při spolupachatelství ovšem zodpovídá každá spolupinná osoba za celý výsledek. V tomto případě zjistil rozsudek, že obžalovaná jednala ve společném úmyslu s ostatními pachateli, poukazuje na to, že byla přítomna, když jiné pachatelky různé zboží z regálů strhovaly a je si přisvojovaly a že také obžalovaná týmž způsobem jednala, přispívajíc tak k provedení krádeže, která právě společnou a vědomou, vzájemně se doplňující činností všech se zdařila. Za tohoto stavu věci nelze dělit činnost obžalované od činnosti ostatních pachatelek krádeže, každá z nich ručí i za jednání druhých a zodpovídá za celkový výsledek společné činnosti. Odpovídá tudíž odsouzení dle § 174 II. a) tr. z. zjištěnému stavu věci i zákonu.

Čís. 285.

Padělání peněz a cenných papírů. »Placením« ve smyslu § 4 odstavec třetí zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n. jest rozuměti každý úkon, jímž přecházejí peníze z držení osoby jedné dle jejího úmyslu v držení osoby jiné. Spadá sem zejména též výplata výhry ve hře. »Udáváním« bankovky jest též dání bankovky do banku.

(Rozh. ze dne 23. října 1920, Kr II. 81/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného a státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 12. ledna 1920, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přečinem dle § 4 odstavec třetí zákona ze dne 22. května 1919 čís. 269 sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnost státního zastupitelství spatřuje důvod zmatečnosti dle § 281 č. 10 tr. ř. v tom, že obžalovaní nebyli ve smyslu obžaloby uznáni vinnými zločinem dle § 4 odst. první zákona ze dne 22. května 1919, č. 269 sb. z. a n., nýbrž pouze přečinem dle třetího odstavce téhož paragrafu. Označuje jako nesprávný názor nalézacího soudu, který, zjistiiv u obou obžalovaných, že jim 20korunovou bankovkou, opatřenou místo kolku deseti haléřovou poštovní známkou, bylo za hry v karty placeno jako bankovkou, stojí na stanovisku, že sluší výplatu výhry ve hře klásti na roveň placení ve smyslu třetího odstavce § 4 cit. zák. Zmateční stížnost soudí, že ustanovení tohoto zákonného předpisu dlužno vykládati tak, že dobrodini jeho nižší sazby (správně řečeno: stihání pouze pro přečin) jest účasten jen ten, komu porušeným penízem skutečně bylo placeno, získání peněz ve hře že však jest něco jiného, což prý vysvítá již ze zvláštní právní povahy hry dle ustanovení § 1272 obč. zák. a z případné nežalovatelnosti pohledávky z výhry (§ 1271 obč. z.). Náзору zma-